

Nézz Jézusra !

Zsid. 12:2.: "Nézzvén a hitnek elkezdőjére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült."

Fontos intés az, amelyet az apostol ebben az igében kifejez. Szó szerint fordítva, így hangzik: „Nézzünk el, - fel Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére!" Ez a fordítás többet mond. Mi, emberek olyan nagyon hajlandók vagyunk minden elképzelhető dologra figyelni, tekinteni. Az ellenség törekvése is az, hogy tekintetünket hol ide, hol oda fordítsa, hogy valamiképpen elterelje a helyes iránytól. Akkor tekintünk a helyes irányba, ha szemünk az Úrra vannak szögezve. Ezt kell megtanulnunk, ebben kell magunkat gyakorolni. De mielőtt ezt megtehetnénk, el kell hagynunk a régi, a hamis irányba való tekintést. Egy ilyen hamis irányba való tekintés :

Visszatekintés a multra.

Az ellenség arra törekszik, hogy elvonja Isten gyermekeinek tekintetét a helyes iránytól, azáltal, hogy tekintetüket mindig újra visszairányozza a multra. És vajjon mit látnak ott?

Bűneiket, melyek ijesztő nagyságban állnak eléjük a múltból. ilyenkor azután azt kérdezi az aggódó szív szomorúan és csüggedten: vajjon csakugyan meg tudja az Úr még ezt a nagy bűnt is bocsátani? Sokan azért nem biztosak üdvösségük felől, és az életük azért nem örvendő élet, mert mindig a múltjukra néznek és bűneiknél állva maradnak.

Kérlek, nyisd fel egyszer Ezsaiás 38. rész 17. versét. Itt olyan lelket láthatsz, akit az ő múltja szintén lesújtott és nem engedett örömhöz jutni. De vajjon mit tapasztalt meg akkor? Először beismeri, hogy nagyon vigasztalan volt. „De", így folytatja tovább, „Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömöt." Milyen csodálatos! Isten minden bűnünket háta mögé vetette. Ha ezt megcselekedte, ez annyit jelent : nem látja azt, nem gondol többé arra.

A tények ezt mondják; ezt bizonyítja Jeremiás 31 :34., ahol az Úr így szól: „Megbocsátom az ő bűneiket és vétkeikről többé meg nem emlékezem." Nem dicsőséges dolog-e ez? Megbocsátotta bűneinket és nem gondol többé azokra. **Soha többé!** Sem az ideigvalóságban, sem az örökkévalóságban. Ugyanezt mondja az Úr Míkaás próféta könyve utolsóelőtti versében. Itt az áll, hogy minden bűnünket a tenger mélységébe veti. Eltűnnek, elenyésznek - örökre.

Odajárultál-e már bűneiddel az Úrhoz, elismerted-e nyíltan és becsületesen és kértél-e azokért bocsánatot ? Nos, akkor a te bűneidet is háta mögé veti és megígéri, hogy nem gondol többé azokra.

Igen ám, mondd erre, mikor Isten ezt megígérte, nem gondolt olyan nagy bűnre, mint az enyém. Az én bűnömöt biztosan nem tudja olyan egyszerűen háta mögé vetni !

Mit felelhetek néked erre ? Azt felelhetem „minden bűnünket" és ez azt jelenti : „minden egyes bűnünket". Itt minden bűnre gondol, amit cselekedtünk és a mi bűneinkre, amit mi cselekedtünk. Szívesebben adnék azonban egy más feleletet. Nyisd fel a bibliádban I. Kir. 11 : 34. versét. Itt Isten Dávidról beszél. Mit mond róla? „Dávidért, az Én szolgámért, akit választottam ; mivel hogy megőrizte az én parancsolatimat és rendeléseimet." Mikor először olvastam ezt, meghökkenem. Hogyan? „Mivelhogy megtartotta az én parancsolataimat?" Hogy mondhatta ezt Isten ? Nem volt-e vérvörös bűnnel megterhelve Dávid? Nem követett-e el utálatos házasságtörést, s hogy ezt elrejtse, nem lett-e gyilkossá? Most pedig azt mondja Isten, Dávid az Ő parancsolatait megtartotta? Hogy lehet ez? Isten egészen elfelejtette volna Dávid bűnét? Igen, elfelejtette. Dávid beismerte bűnét és Isten megbocsátott neki. És ha Isten megbocsát valamit, akkor azt el is felejt. Így erősíti meg azt az ígét, mely szerint soha többé nem akar a bűnre gondolni. Ez bizonyítéka annak, hogy Isten a szavát megtartja.

Néhány résszel tovább hasonló dologról van szó, I. Kir. 14 : 8.-ban. Itt Isten újra Dávidról beszél és azt mondja : „Mint az én szolgám, Dávid, aki megőrizte az én parancsolatimat és aki engem követett teljes szívéből, csak azt cselekedvén, ami kedves az Én szemeim előtt." Isten arra tekint, ami Dávid életében kedves; azt, ami neki nem kedves, egészen elfelejt. Mert - megbocsátotta.

Nos, ha Isten Dávid bűnét megbocsátotta és elfelejtette, akkor a tiédre is ezt akarja cselekedni, bízd csak Reá magadat! És ha beismerted előtte bűnödöt, akkor már meg is bocsátotta. Ez bizonyosan így van. Ha Isten elfelejtette bűneidet, akkor te is elfelejtheted.

Akkor nem kell, hogy bűneidre való emlékezéssel megzavard szíved nyugalmát s megvigasztalódva tekinthetsz el múltadtól.

Pál azt mondja: „Elfelejttem, ami hátam mögött van." Ha mindig csak múltjára gondol, akkor nem jelentett volna számára örömet az Úr jelenlétében való szolgálata. Ezért elfelejtette, ki volt és mit cselekedett. Tudta, bűnei meg vannak bocsátva, és hogy irgalmasságot nyert. Elforgathatód te is tekintetedet bűneidre és mondhatod: vétkeztem, nagyon és súlyosan; elestem, mélyen és szégyenletesen; de irgalmasságot nyertem. Akkor szabadon tekinthetsz az Úrra, akinek kegyelme megváltott és megmentett. Így fordul azután tekinteted a helyes irányba.

A multra tekintés még egy más vonatkozásban is végzetessé lehet. Talán, múltad szerencsésebb volt, mint a jelened. Jó férjed volt, aki most már halott. Szeretetre méltó fiad, aki elbukott és most a bűnben él. Mindig azzal a fájdalmas sóhajjal gondolsz vissza a multra : óh, mennyire másképp is volt valaha. De hát mondd csak: boldoggá tesznek-e téged ezek a gondolatok? Ugyebár, inkább boldogtalanná? Szemeidet könnyekkel töltik meg, szívedet céltalan sóvárgással. A jelen feladatainak elvégzésére pedig képtelené tesz.

De vajjon használ-e az valamit, ha a multra nézünk és azon sóhajtozunk, hogy hogyan is volt valaha? Óh nem, a multra való tekintés csak csüggedtté és búskomorra tesz bennünket. Szemünket borússá, szívünket nehézzé teszi. El kell fordítani tekintetünket! Elforgítani a múlttól. Ne töprengjünk múltunkon, mert ez meg fogja mérgezni jelenünket.

Ha Isten szeretetét élvezte, vajjon nem hagyott-é még elég sokat néked ? Azt jelenti-e ez vajjon, hogy Ő már nem akar többet reád gondolni, nem akar érted többé semmit sem tenni? Óh nem, ellenkezőleg, éppen téged akar Ő használni, éppen téged, miután a szenvedések által elmélyített és érettebbé tett. Vannak feladatok, melyeket azok az emberek, akik a szenvedés és fájdalom útját meg nem járták, nem képesek megoldani. Melyre csak azok képesek, akik megjárták már a szenvedés útját. Nézz csak körül, mennyi vigasztalan és békétlen szív van körülötted, akik számára a te életed jelenthet valamit. Akik számára életed kell, hogy jelentsen valamit, ha ugyan el tudsz tekinteni a múlttól. Feladat van elég, munka is, még pedig olyan feladat, mely az egész életet betölti és a szívnek olyan gazdagságot és tartalmat ad, hogy attól életed újra értékessé lesz.

Hol vannak számodra ilyen feladatok? Azt én nem tudom megmondani, de Jézus meg akarja neked mondani. Nézz csak Őreá és kérdezd Tőle: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?" És Ő fog adni neked utasításokat és megbízásokat. Fordulj el múltadtól, nézz Jézusra és életed új tartalmat és értéket fog nyerni. Vajjon a jelennek nincsen-e feladata mindannyiunk számára? Felépíteni, ami tönkrement. Óh, van munka bőségben, munka, mely vár reánk.

Azért mind, ti, kik olyan hajlandók vagytok a múlttal foglalkozni, engedjétek meg, hogy 'az apostol intésével mondhassam

Nézzünk el - fel Jézusra !

Ne nézz az ellenségre !

Nagy hibát követnek el Isten gyermekei közül azok, akik mindig csak az ellenségre, az ördögre tekintenek. És azután csüggedeznek és panaszkodnak azon, hogy annak olyan nagy hatalma van. Bizonyára, hatalmas. Luthernek teljesen igaza van, mikor azt mondja: „Nagy erő és csel, amellyel készül fel.” Nagy balgaság lenne, ha az ellenséget le akarnánk kicsinyelni. Ő fejedelem és hatalmasság. Ezt eléggé be is bizonyítja a jelenben. Honnét jött vajjon ez a rémítő háború a maga rettenetes vérontásával? Az ördög állt mögötte. Egyik népet a másik után ingerelte fel a háborúra, mert az öldöklés barátja és gyilkos volt kezdettől fogva, ahogy őt az írás nevezi. És hogy a hazugságnak és káromlásnak ilyen áradata járja át ma is a világot, arról is az ördög gondoskodik. Hazug ő és a hazugságnak atyja. Az ördögöt ostobának tartani - mint az némely régi bohózatban és mesében előfordul - szintén veszedelmes csalódást okozhat. A Sátán ravasz és kegyetlen ellenség. Ne akarjuk lekicsinyelni. Őrizkedjünk ettől. De többre becsülni sem szabad. Ő mégis csak leverte ellenség. A Golgotán vette el Jézus az ő hatalmát. Ott zúzta szét az embernek Fia a kigyónak fejét. Tehát igaz az, mikor Luther így énekel róla:

„E világ ura Gyűljon bosszura Erőt nem vehet, Mert megítéltetett, Egy szó vesztője lészen.”

Melyik az a szó, amelyre itt Luther gondolt? Arra a szóra gondolt-e: „Jézus”, vagy arra, hogy „kereszt”? Én azt gondolom erre a szóra: „elvégeztetett”. Ez az a szó, amelyet Jézus a kereszten mondott, az a szó, amelyben kifejeződött az Úr Jézus győzelme az ördög felett. Tartsuk az ellenség elé ezt az ígét és meg kell hátrálnia. A Golgotán történt levertetésére nem szívesen emlékezik.

Hála legyen Istennek, hogy Jézus az ellenség hatalmát elvette, hogy az erős ellen egy erősebb jött. Hogyan bírnánk mi magunk vele? Le kellene rakni a fegyvert és feladni a harcot, ha az ellenséget a saját erőnkkel akarnánk legyőzni. Fájdalmasan tapasztalhatnánk: „A mi erőnk mitsem használ, mi csakhamar elveszünk”. Nem használ semmit, ha a saját erőnkkel szállunk szembe az ellenséggel, a Golgota győzelmi talajára kell állanunk és azzal számolnunk, hogy az ellenség legyőzetett; a győző Jézus.

Ha Isten gyermeke vagy miért állsz még szóba és miért bajlódsz az ördöggel? Nekünk nem az ellenséggel, hanem az Úr Jézussal van dolgunk! Ezt nem szabad elfelejtened. Az ellenségnek nem lehet hatalma felettünk, csak egyedül az Úrnak. Az ördögnek csak annyi hatalma van felettünk, amennyit mi magunk adunk neki.

Bunyan ismert és áldott könyvében, a „Zarándok útja”-ban, a Keresztyén egy szép várhoz ér. De, óh jaj, előtte két hatalmas oroslán fekszik kitárt torokkal és ordításuk betölti a levegőt. A vándor ijedten áll meg. Az oroslánoktól való félelmében nem mer egy lépést sem tenni előre. Azt mondja valaki neki, nézze csak meg jobban, s látni fogja, hogy az oroslánok láncra vannak. S csakugyan. Az oroslánok nyakában lánc volt és nem mehettek tovább, mint amennyire a lánc engedte. Köztük olyan szabad út maradt, amelyen Keresztyén veszély nélkül haladhatott át. Milyen találó kép ez! Az ördög is ilyen ordító oroslán. De ha jobban megnézzük, akkor láthatjuk a láncokat, amelyek erősen tartják.

Jób könyvében olvashatjuk, hogyan áll a Sátán Isten elé és gúnyolódik Jób kegyessége felett. Akkor Isten megengedi, hogy Jób kegyessége próbára tétessék. Vagyonát tönkretette, gyermekeire rávethette kezét, csak Jóbhoz nem nyúlhatott. Ez volt a lánc. A megengedett határon belül a Sátán alapos munkát végzett, de Jób megállta a próbát. Vagyonra elpusztulásakor azt mondotta: „**Az Úr adta, az Úr elvette, áldott legyen az Ő neve!**”

Erre újra megszólalt a Sátán és azt mondta Istennek: „mindent, ami van, odaad az ember az ő életéért, vesd azonban csak reá kezédt, Hogy nem átkoz-e meg szemtől-szembe téged?” Isten azután megengedte, hogy a Sátán rávethesse kezét és betegséggel sújtsa. Csak az életét nem volt szabad elvennie. Ez ismét lánc volt. Jób ezt a próbát is megállta. Nyomorúságában, betegségében és barátaitól elhagyatva, így szólt: „**Tudom, hogy az én Megváltóm él.**”

Látod, az ördög soha sem mehet tovább, mint amennyire Isten megengedi. Tehát nekünk semmi dolgunk sincs az ördöggel, csak Istennel.

Azért, óh Isten gyermeke, miért engeded át magad az ördögnek, miért tekintesz reá? Ha ezt teszed, elcsüggedsz. Töröd a fejed, tépelődsz, míg egészen búskomorra léssz.

Félre az ellenséggel! Nézz Jézusra, ez a helyes tekintet! Ha az ellenségre nézel, az elcsüggeszt, elkedvetlenít, de Jézusra vetett egyetlen pillantás megvigasztal és megvidámit. Mikor Luthert a wormszi birodalmi gyűlés elé idézték, barátai siettek lebeszélni erről az útról. Emlékeztették Huszra, akit Zsigmond császár biztosított ugyan afelől, hogy semmi bántódása nem lesz, de ennek dacára, mint eretneket, megégették. De Luther nem hagyta magát elijeszteni. Azt mondotta: „Ha annyi ördög volna Wormsban, mint ahány cserép a házak tetején, mégis elmennék!” Nem az ellenségre nézett, hanem Jézusra és ez tette őt olyan bátorra és rettenthetetlenné.

De az ellenség mindig újra visszatér, hogy megkísértsen, - szólasz. Bizonyára így van. Vajon mint Istennek gyermekei mit tegyünk ilyenkor? Nézzünk a keresztre és gondoljunk az Úrra s az Ő csodálatos szabadítására. És - a Sátán elfut, ha minket a kereszt mellett talál.

Gondolj csak arra, ha jönne valaki hozzád és férjedről, vagy, feleségedről rosszat beszélne, mit tennél vele? Ugyebár, ajtót mutatnál a rágalmazónak! Nem állnál vele szóba és nem hallgatnál beszédére. De ha az ellenség jön és mindenfélét suttog füledbe, hogy a te Megváltód érted elvégzett munkáját és szabadítását előtted becsmérelje, akkor vajon szóbaállsz-e vele? Szégyeld magadat, ha ilyen messzire viheted! Ne hallgass és ne tekints többé reá!

Ha kétségekkel és Istent káromló gondolatokkal kínozz, azonnal fordulj el tőle. Nézz Jézusra, adj hálát neki és mondd el te is a költővel:

*"Hadd énekeljek Jézusomról,
Kegyelméről, hűségiről,
Keresztye nagy, nehéz kínjáról,
Véréről, mely bünt eltöröl!"*

Biztosítalak, hogy még végére sem érsz énekednek, és az ellenség máris visszavonul. Azért, ha eddig sokat foglalkoztál az ellenséggel, úgyannyira, hogy csaknem elcsüggesztett és búskomorra tett, most többé ne tekints reá. Ez hamis irányba való tekintés. Nézz Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére, - ez a helyes irány.

„A Golgotára vetett egyetlen tekintetből erő és élet árad!”

Azért ti mindnyájan, kik hagyátok, hogy az ördög ijesztéssel és rémítéssel elcsüggeszzen benneteket, halljátok az intést és véssétek szívetekbe:

„Nézzünk el, - fel Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére!”

Mikor Pál apostol arra int bennünket, hogy nézzünk Jézusra, akkor ebben az intésben megtalálhattuk a felszólítást a vilától való elfordulásra is. - Csakugyan, még Isten gyermeke számára is jelenthet az veszedelmet? Pedig Pál apostol azt mondja, hogy a világ megfeszítettett! Bizonyára, Pál erről tesz bizonyosságot. De nem mindenkinél van ez így. Sokan vannak, akik egyszer már elfordultak a világtól és a világ kívánságaitól, de azután újra engedtek a világ befolyásának és az erőt vett rajtuk. Erre a világnak sokféle útja-módja van. Vagy csábít, vagy ijjeszt. És vagy az egyik, vagy a másik módon, ráviszi Isten gyermekét a bukásra.

Démásnak, Pál apostol segítőjének és munkatársának élete az egyik szomorú példája annak, hogy a világ csábítása mennyire képes valakit megejteni. Ha Pál apostol munkatársának választotta, akkor bizonyosak lehetünk afelől, hogy Démás megtért ember volt. Pál semmi körülmények közt sem választott volna magának megtéretlen munkatársat. Sőt, kipróbált embernek kellett lennie, különben Pál nem állította volna munkába. És mégis eljött az idő, midőn Pál apostolnak azt kellett róla írnia : „Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván." Hogy történhetett ez ?

Azt gondolom így : Démás látta, milyen nélkülözésteljes Pál apostol élete. Egész élete egy teljesen átadott, szolgáló és áldozatra szánt élet volt. Mások - akik pedig szintén hirdetői voltak az evangéliumnak - nem éltek így. Akkor Démásban, ennek a különbségnek láttára, feltámadt a gondolat : „Ez a Pá! mégis csak nagyon egyoldalú és rideg. Mégsem lehet egészen úgy cselekedni, mint ő. Nem kell úgy túlozni." És így nyert a világ észrevétlenül újra befolyást életében. Az első az volt, hogy elhagyta Pált, akinek élete folytonos szemrehányást jelentett számára. Természetesen itt nem állt meg. Nem került sok időbe és Démás az Úrtól is elfordult.

Vigyázz te is ! Ha egy olyan embert, mint Démást, a világ körül tudott hálózni, akkor te sem lehetsz biztosítva ettől. Ne tekints a világra, hanem fordulj el tőle !

Mi okozta Éva bukását? Szemlélődés. Elfordulhatott volna. De a fára nézett: és látta, hogy jó a gyümölcs, megkívánta - és leszakította.

Mi okozta Dávid bukását ? Szemlélődés. Meglátta Bethsabét és - magához hozatta. S így lett az Isten szíve szerint való ember házasságtörővé.

A világ csábít. Ki ne tapasztalta volna? Mosolygó, kedveskedő módon csábít. Becsülést és örömet ígér, élvezetet és nyereséget. És - így buktatja el Istennek sok gyermekét. A nyereség, a haszon már milyen sokakat elcsábított, - különösen az utóbbi időkben - hogy a keskeny útról egy kissé letérjenek! Meg akartunk nyerni valamit! Meglett, de belső életünk és Istennel való békességünk elvesztésébe került. Fordulj csak el a világ csábjaitól ! Luther egy alkalommal azt mondotta, a „fehér ördög" sokszor veszedelmesebb, mint a „fekete ördög". Ne hagyj magad elcsábíttatni! A világ nem képes az ember szívét meglelégedéssel betölteni. Ha a világ meglelégedetté tehetné az ember, akkor Goethenek boldog embernek kellett volna lennie. Ő mindent megízlelt és élvezett, amit csak adhatott a világ örömben és élvezetben, dicsőségben és méltóságban. És vajjon mit mondott ez az ünnepelet „szerencse fia" dicsőségének tetőfokán?

„Óh, te mennyekből való, Szenvedőt vigasztaló,

Ki, hol szív kétszerte szenved, Kétszeresen adhatsz enyhet.

Mikor lesz mind ennek vége? Sok e kin és élvezet.

Édes béke,

Jer, jer - töltsd el keblemet !"

Ez az ünnepelet ember - saját bizonyágtétele szerint - boldogtalan volt ! A világ nem tudta kielégíteni. Azt gondold, téged talán kielégíthet? Nem, soha! Azért ne nézz a világra ; mondd Tersteegen szavaival:

Föld, csak tartsd meg minden kincsed ; El, mire test vágya visz !

Minden fényed, minden széped Méltatlan még látni is.

Mi a hiúnak nagy s fontos, Nekünk semmitörő és rossz, Csak haszontalan teher!

Sóvárgásunk, könnyhullásunk Jobb, mint örömeitek ;

Rejtett kincsünk, békességünk Egyötök sem látja meg!

Hagyd dolgait a világnak, Jézus megvetett hadának,

Egi, fényes béreért !"

Ha a világ csábításával nem tud célt érní, akkor megpróbálja ugyanezt ijesztésével. Ezzel is gyakran célt ér. Egy példa erre a bibliából a fiatal János Márk.

Pál és Barnabás maguk mellé vették első missziói útjuk alkalmával. Páfusban egy varázslóra akadtak, aki ellenük állt. Mikor Márk észrevette, hogy az evangélium prédikálása a sötétség hatalmai ellen való harcot jelenti, megijedt - és visszafordult. Nem töltötte be szolgálatát, melyre vállalkozott.

Milyen gyakran van ez így! Mikor megindulunk az Úr követése és a neki való szolgálat útján, először jól megy minden, de egy idő múlva egyszerre csak feltámad az ellenség, gúny és üldözés következik. A férfi szitkozódik és tombol, hogy felesége más útra tért; a hivatalársak gúnyolódnak; a feljebbvaló felmondással fenyegetőzik. Úgy látszik, mintha az út egészen bezárult volna előttünk és vissza kellene fordulnunk. Engedtük, hogy a világ megrémítsen és visszariasszon bennünket.

Ilyenkor van szükség arra, hogy feltekintsünk Jézusra, azzal a bizonyossággal:

Az Úr az én barátom És Istenem szeret

Mit árthat hát az ellen Bár lenne egy sereg.

Ne nézzünk a világra! Ne törődjünk vele, hogy mit mond reánk, vagy milyen véleménnyel van rólunk! „Itt gúny és megvetés, ott dicső korona." Nézzünk Jézusra ! Mennyit. szenvedett Ő a világ gúnyjától és megvetésétől ; milyen mélységbe szállt le miértünk; mennyi gyalázatot és megvetést hordozott! És mindezt értünk tette. Vajjon mi ne hordozhatnánk valamit a világ gúnyjából Ő érte? - Ha valaki az Urat követi, bizonyára meg fog ismerkedni a Jézusért való szenvedéssel, de - azt is megtapasztalhatja, hogy igaz az, amit az Úr mondott: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem." Igen, az boldogság, ha Jézusért szenvedhetünk. Erről tesz bizonyosságot mindaz, aki megízlelt már valarnit Jézus gyalázatából.

Azért ne nézz a világra! Akár csábít, akár ijjeszt, ne nézz reá! Nem képes igazi meglelégedést szerezni neked gyönyöreivel, és fenyegetéseivel nem tudja elrabolni Istenben való békességedet. És ha külső üldözés támad, mondjuk el bátran Luther Mártonnal együtt

„Ha két ezer vész, Ha éltünk elvész

S minden vagyonunk, Hírünk, nőnk, magzatunk

Örökünk a mennyország !"

És ez meg is fog maradni, dacára a világ minden fenyegetőzésének, akkor, ha tekintetünket egyedül Jézusra szegezzük. Azért szívleljük meg az apostol intését és **nézzünk Jézusra!**

Önmagunk.

Az ellenség mindig újabb akadályokat állít elénk, hogy valami módon eltakarja szemeink elől az Urat. Vagy visszafordítja tekintetünket a multra, hogy bűneinkre emlékeztetve, megzavarja békességünket, vagy a világ által igyekszik hatást gyakorolni reánk, midőn ijeszt, vagy midőn csábít. Ha így nem tud célt érni, megpróbálja más módon. Tekintetünket önmagunkra irányítja. Ha magunkra nézünk, tekintetünk elfordul az Úrtól s az ellenség elérte célját. Míg az Úrra tekintve erőt nyerünk, addig a magunkra tekintés - Isten szolgálatára nézve - alkalmatlanokká tesz bennünket.

Kérded, hogyan történik ez? Nagyon egyszerűen. Ha magunkra nézünk, akkor - aszerint, hogy mit látunk magunkban - vagy erőseknek és derekaknak, vagy gyöngéknek és erőtelenségnek találjuk magunkat. És mindkettő képtelenné és alkalmatlanná tesz bennünket Isten szolgálatára.

Ha magadra nézel és azt talárod, hogy erős és kiváló vagy, akkor az Úr és az Ő segítségével nem használhat neked semmit. Akkor magad is jól kijössz magaddal. Azt mondod: „Mi jöhetne még új? Mindezt jól tudom ! Ezt már sokszor megtettem. Ebben nincs semmi boszorkányság.” És munkába indulsz - az Úr nélkül. Nincs szükséged Őreá. Ámbár megmondotta Jézus : „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” De te jobban tudod. Ezt, vagy azt Nála nélkül is egészen jól meg tudod cselekedni. Ilyen tapasztalatokat szereztél ezen a téren. Ilyen gyakorlatra tettél szert ebben a dologban. Ezt egészen jól megtanultad, itt nincs szükséged az Úrra.

Néhány évvel ezelőtt egy hívő szabómesternél ruhát csináltattam. Mikor arról kezdtem beszélni, hogy milyen legyen az öltözet, nagy öntudatossággal mondotta: „Óh kérem, ilyet már csináltunk!” Ezekre a szavakra mindjárt valami kellemetlen érzés fogott el. És csakugyan irgy történt, ahogy gondoltam: az öltözet teljesen meghazudtolta a mestert.

És ha valamely munkát mégolyan sokszor végeztél is el, és ha mégolyan sok tapasztalatot szereztél is ezen, vagy azon a téren, mégis azt kell mondanom, neked újra és újra szükséged van az Úr segítségére. Különben csalódás és veszteség fog érni. Jaj annak a mesterembernek, aki a maga tudásában bízva fog munkájához! Jaj annak a lelkipásztornak, aki beszédkészségében bizakodva kezd prédikációjához és nem imádkozik a Lélek vezetéséért!

Ahogy a külső életben van ez, úgy van, de még sokkal nagyobb mértékben a belső életben is. Az élet minden nap új feladatok elé állít bennünket, vagy pedig a régit ismételteti velünk újra. De a régi feladatokhoz is mindig újra szükségünk van az Úr új segítségére.

Itt van egy házaspár. Együtt élnek már tíz, vagy még több év óta. Jól ismerik egymást és szeretik is egymást. És mégis megtörtént, hogy civódás és harc fordult elő köztük. Hogyan leltetett ez? Óh, ők azt gondolták : mi olyan hosszú ideig éltünk együtt, olyan jól ismerjük egymást és annyira szeretjük egymást, - nálunk nem fordulhat elő viszálykodás. A maguk szeretetével számolnak és évek óta való együttélésükre néznek, és - a legközelebbi alkatommal már ott a viszály. Mondhatták volna : Urunk kérünk, segíts, mert bennünk nincsen szeretet, mi természetből fogva önzők vagyunk ; segíts Urunk, hogy ma egymást szeretettel tudjuk hordozni, akkor a harcot egészen bizonyosan elkerülhették volna.

Miért van olyan sok elmaradottság a belső életben ? Miért fordul elő olyan sok leverettetés Isten gyermekei életében ? Ez az alapja : magukra néznek és a maguk erejével és kiválóságával számolnak. Azt gondolják magukban : ezt már jól tudom, hiszen olyan régóta megtért vagyok. Az elbizakodás pedig mindig a bukás előtt jár.

Ha azt kívánod, hogy életed győzelmes és áldott élet legyen, akkor ne várj többé semmit magadtól és a magad erejétől, hanem nézz az Úrra. Benne megvan mindaz, ami belőled hiányzik, Ő képes mindarra, amire te nem vagy képes. Lásd, az ellenségnek szerzel csak örömet, ha magadra tekintesz, mert akkor a bukás magától fog jönni. És az ilyen emberekkel, akik olyan sokat képzelnek maguk felől, akik olyan nagyon meggyőződve a maguk kiválóságáról, Isten nem tud semmit sem kezdeni. Azért ne nézz magadra ! Saját erőd semmit sem ér !

Óh nem, mondják némelyek, ez nem az én esetem. Én nem vagyok veszélyben. Én nem várok semmit a magam erejétől. Ha magamra nézek, csak erőtlenségemet és tehetetlenségemet látom. Nekem egyáltalán nincs semmihez sem erőm. Óh, én nem tudok semmit.

Első pillanatra úgy látszik, mintha alázatosság lenne az, ha valaki így beszél. De nem, ez nem alázatosság. Aki magára tekint és csak tehetetlenséget és alkalmatlanságot talál magában, az el fog csüggedni. Az nem mer semmit sem tenni az Úrért. Az maga-magát zárja ki az Úrért. végzett munkából. Tudod-e, mit mond az Írás a csüggedezőkről, hova fognak ők jutni ? A kénkövel égő, tüzes tóba. Oda akarsz-e jutni te is ?

Egy kedves testvér egy alkalommal arról panaszkodott nekem, hogy ő olyan gyakran elcsügged, mikor látja a maga nyomorúságát és erőtlenségét. Azt várta, vigasztalni és bátorítani fogom. De nem ezt tettem. Hanem megkérdeztem tőle, tudja-e, hova fognak jutni a csüggedezők. Azután megmondottam neki : az égő, tüzes tóba. Erre megijedt és belátta, hogy a csüggedés bűn, súlyos bűn. Akkor azután búcsút mondott a csüggedésnek, megtanult eltekinteni a maga gyengeségétől és az Úrra tekinteni, aki gyenge eszközöket is tud és akar használni, sőt akinek ereje épen az erőtlenségben lesz nyilvánvalóvá. Pál így szól: „Mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” Ilyenkor az Úr lép az előtérbe és átsegít minket minden akadályon. A híres német költő, Gellert egyik énekében így szól:

"Jézus él, ki csüggedez még, Káromolja Őt s szent nevét !"

Így is van ez. A csüggedezés istenkáromlás. Mert a csüggedező úgy tesz, mintha nem lenne Isten és Megváltó. És hogyan jut vajjon ide? Úgy, hogy magára tekint.

De én olyan nagyon gyenge vagyok, - mondod talán. Olyan nagyon gyenge. Nagyon jól van, így is kell ennek lenni ! De hiszen Isten sem vár tőled és a te erőtől semmit. Épen azért bocsátja rendelkezésedre az Ő saját erejét. És az Ő ereje elégséges számodra is. A magad erejével nem érhetsz el semmit. De feltekinthetsz az Úrra, és ha ezt teszed, akkor megnyered azt az erőt, melyre szükséged van. Mint ahogy egyes egyszerű, tanulatlan és tehetségtelen emberek sokak számára áldásokká lehettek, azért, mert nem vártak maguktól semmit, hanem mindenben az Úrra tekintettek.

Ne tégy az ellenség kedvére azáltal, hogy megállsz magadnál és önmagadra tekintesz, hanem inkább fordulj el magadtól és nézz Őreá, az Úrra ! Mert tekints magadra, képzelte erődre és kiválóságodra, s elbizakodottá és beképzeltté léssz. Vagy nézz magadra, erőtlenségedre és tehetetlenségedre, s akkor félnékké és csüggedezővé válsz. És akár elbizakodott, akár csüggedező vagy, mi»denképen alkalmatlan vagy Isten szolgálatára. Ő az elbizakodottal sem és a csüggedezővel sem tud mihez kezdeni. Azért szívleljük meg az apostol intését :

Nézzünk el - elfordulva magunktól - fel Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére.

A körülmények.

Gyakran elkövetik Isten gyermekei azt a hibát, hogy a körülményekre tekintenek és azokat okolják ha bukás fordult elő életükben! „Nos igen, neki jó!” - mondják egyesek, a szerintük kedvezőbb körülmények közt élő keresztyén testvéreikre tekintve. - „Neki könnyű keresztyén életet élni; de én, - nekem ez lehetetlen.” Azután rendszerint a kedvezőtlen körülmények felett való siránkozás következik. Néha a külső, máskor pedig a belső körülményeket okolják azzal, hogy lehetetlenné teszi számukra az örvendő keresztyén életet. Nézzük csak, hogyan is áll a dolog a körülményekkel ! Itt vannak mindenekelőtt a nehéz körülmények külső alakjai. Egy megtéretlen férj, egy ideges hivatalfőnök, gúnyolódó, vagy szitkozódó munkatárs, vagy itt vannak a gyermekek, akikkel olyan sok bal van, - és még sok-sok egyéb.

Nos igen, vannak nehéz körülmények, ezt nem vonhatom kétségbe. Esztelenség lenne ezt tagadni. Mint ahogy nagyon nehéz helyzete van némely asszonynak megtéretlen férje oldala mellett, aki talán az iszákosság rabja, üti őt és rosszul bánik vele. Vagy mint ahogy katonának, vagy munkásnak sokszor nagyon nehéz a helyzetük társaik közt, akik a legszentebb dolgokból is gúnyt űznek, csak azért, hogy azzal az ő kegyes társuk szívét megszorítsák és megsebezzenek. Hogy vannak nehéz körülmények, az egyáltalán nem képezi kérdés tárgyát. De vajjon megakadályozhatják-e ezek a körülmények a mi belső emberünk növekedését?

Bizonyára nem. Jézusnak különösen nehéz helyzete lehetett ! Együtt élt egy olyan emberrel, akiről tudta, hogy el fogja árulni és a keresztre juttatja. Az Atya ezt az embert úgy adta neki, mint egyet a tanítványai közül. És vajjon ez a nehéz körülmény meg tudta zavarni Jézus békességét és örömét ?

A filippi levél végén írja Pál: „Köszöntenek titeket mind a szentek, mindenekfelett pedig a császár udvarából valók.” Az a császár, akinek udvaráról itt szó van, Néró volt. Élvsóvár és kegyetlen ember, egyike a leggonoszabb zsarnokoknak. És mégis, - még itt, Néró udvarában is voltak szentek. Háza hivatalnokai közt, vagy udvari emberei közt is voltak mindenre elszánt keresztyének, Istennek gyermekei. Bizonyára nem lehetett nekik könnyű ilyen nehéz körülmények közt. De ezek közt a számukra olyan nehéz körülmények közt is megtudtak állni.

Ha Néró udvarában lehettek szentek és lehetséges volt ott hívő keresztyén életet élni, akkor vajjon a te házában és helyzetekben nem volna ez lehetséges? Bizonyára igen! Minden csak attól függ, hogy megtanuld tekintetedet elfordítani a körülményekről. Ha állva maradsz a körülményeknél, akkor soha sem fog életed igazán győzelmessé válni. Ha addig akarsz várni a győzelmes étellel, míg körülményeid megváltoznak, akkor Isten nagyon sokáig várakozni. Akkor soha sem fogod azt megnyerni. Mindig fogsz találni a körülmények közt valamit, ami ezt tehetetlenné teszi.

Gondolkodj csak afelett, hogy hogyan jutottál bele ezekbe a körülményekbe ? Vajjon nem Isten volt-e az, aki ezek közé a körülmények közé hozott téged? Mikor a körülményeid felett panaszkodol, akkor tulajdonképpen Isten ellen lázadsz és az ő útait és akaratát bírálod.

Panaszkodott-e Jézus valaha is azon, hogy Atyja miért állította oda Júdást tanítványai sorába? Soha! Ő Júdást Isten kezéből vette. Atyjára nézett és ez az Atyjára vetett tekintet erőt adott neki arra, hogy Júdást ne csak hordozni és elhordozni tudja, hanem szeretni is, úgy, mint ahogy többi tanítványait is szerette.

Vajjon a mi számunkra nem volna ez lehetséges ? Bizonyára igen ! Ha körülményeink még olyan nehezek és fájdalma ak is, de mi elfordítjuk tekintetünket azokról és az Úrra nézünk, akkor győzni fogunk a körülmények felett. Akkor meg fogjuk tapasztalni azt, amit az Úr mondott egyszer Pál apostolnak, mikor ő a testében levő tövis elvételeért könyörgött hozzá : „Elég néked az én kegyelmem.” Igen, hála legyen érte Istennek, az ő kegyelme elég a mi számunkra is, a legnehezebb körülmények közt is. De csak akkor lehet elég, ha elfordítjuk tekintetünket a körülményekről és az Úrra nézünk.

Fordítsd el tekintetedet nehézségeidről! Nézz Jézusra! Gondolj arra, hogy Ő épen azért állított ezek közé a körülmények közé, mert arra, hogy Ő nevelni és a Bárány képét benned kiformálni tudja, ahhoz épen ezekre a körülményekre volt szükség. Ha nehézségek nélkül akarsz élni, nem lesz belőled semmi, akkor az Úr az Ő képét semmiképpen sem tudja rajtad kiabrázolni. Pedig ezt akarja az Úr. Azt gondolom, te is ezt szeretnéd! Nos, akkor ne felejtse el, az Úr épen körülményeidet használja fel, hogy azokban és azok által neveljen. Azért tekintsd el körülményeidről ! Nézz fel Jézusra, hitünk bevégezőjére, aki minően által és mindenben keresztül célhoz akar és célhoz fog jutni, ha mi megtanulunk feltekinteni Reá.

Vannak, akik a külső nehézségek felett panaszkodnak, ismét mások pedig a belsők felett.

„Nézzé kérem, én olyan érzékeny vagyok! Ugy idegesít minden! Már olyan sokszor elhatároztam, hogy nem leszek érzékeny; de mégis mindig újra visszaesem régi hibámba. Nem tudok más lenni, mint ami vagyok!”

„Olyan könnyen türelmetlenné leszek. Ha gyermekeim lármát csapnak, olyan hamar eltelejtkezem magamról !”

„Óh, idegeim ! Az én szegény idegeim ! Kevés ember tudja, hogy mit jelent ez!”

Így mentegetőznek sokan. Bizonyára vannak gyenge és beteg idegek is. Ez biztos. És ezek egyeseket nagyon meg tudnák gyötörni. De vajjon lemondjunk ezért egy bibliai, megszentelt életről ? Bizonyára vannak érzékeny és türelmetlen emberek, - de lehet-e mentségnek felhozni az érzékenységet és türelmetlenséget, ha bukás fordul elő életünkben ? Nem, soha !

Ami az érzékenységet és türelmetlenséget illeti, vajjon ezekből nem szabadulhatunk-e meg? De igen. 1. Ján. 1 :9-ben találhatjuk meg a teljes szabadsághoz vezető utat. Ha érzékenység, vagy türelmetlenség fog el, menj csak a Golgotára. Vidd a keresztt alá bajodat és betegségedet. A Golgotán teljes megváltás végeztetett el értünk; és ez érvényes minden mi bajunkra, betegségünkre. Higgy Jézus áldozatának mindenre elégséges voltában, elégséges az minden te gyengeségeidre is !

Azután menj úton tovább, előre, - föltekintve az Úrra ! Ha észreveszel magadnál az érzékenységből származó legkisebb indulatot, vagy fölgerjedést, akkor siess föltekinteni a Megfeszítettre. Meg fogod tapasztalni : „A Golgotára vetett egyetlen tekintetből erő és élet árad !” Nincs igazad, ha azt mondod, nem vagy képes Jézusra figyelni, mert nagyon érzékeny vagy, - ellenkezőleg, meg fogsz szabadulni érzékenységedből, ha az Úrra nézel.

Így van ez az idegekkel is. Az bizonyos, hogy az ellenség szívesen felhasználja a gyenge idegeket, hogy azáltal egy lelket minden bajba belevigyen. De épen olyan bizonyos, hogy Isten kegyelme az ilyen gyengeidegű emberek számára is kész és hogy az idegek sem lehetnek elzárva a kegyelem munkája elől. Csak meg kell tanulnod föltekinteni az Úrra és akkor győzni fogsz a te beteg idegállapotodon is. Mít tettél mindeddig? Mindig idegeidre figyeltél és csak magad körül forogtál. Ez helytelen. Meg kell tanulnod eltekinteni idegeidről. Reád is vonatkoznak az ige szavai : „Az Isten pedig hatalmas arra, hogy reátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyenek.”

Azért te is, ki mindeddig körülményeidet okoltad, ha bukás fordult elő életedben és mindig csak nehézségeidre figyeltél, vedd szívedbe az apostol intését :

„Nézzük el, fel Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére !”

A jövő.

Még egy olyan hamis irány van, mely felé ha tekintenek Isten gyermekei, megtévesztetnek, kedvetlenné és csüggedtté válnak. És ez az előre teleintés a jövőbe. Elég sötétben és fenyegetően áll előttünk a jövő. Négy, háborúval teljes évből egy félelmes összeomlás származott népünkre. (Amiről Modersohn lelkész úr itt ír, mindazt a német népre vonatkoztatja, de ugyanez áll majdnem szó szerint reánk, magyarokra is. (Ford.)) Már régóta működtek elrejtve azok az erők, melyek népünk jövőjét aláásták. Végül sikerült munkájuk. Hazánk hatalma összetört, ellenállóerőnk megbénult.

Vajjon mi fog most következni? Kérdeztük magunktól. Az ellenség itt áll -a kapu előtt - és belül felfordulás és forradalom. Az ellenség kemény feltételeket szabott reánk és az idők folyamán még súlyosodtak is ezek. Az országban kitört a polgárháború. A főváros utcáin gépfegyverekkel és ágyúkkal harcolt német a német ellen, - milyen látványosság volt ez az ellenségnek!

Még mindig nem tudtuk, mit fog hozni számunkra a jövő. De azt tudtuk, hogy nehéz időknek megyünk elébe. Ha mindazt a kárt helyre akartuk volna hozni, amit csapataink okoztak a háborúban ellenséges területeken, micsoda terhet kellett volna magunkra venni! Ehhez járult még a nagy nyersanyaghiány gyárainkban, melynek következménye nagy munkanélküliség volt. Azután jöttek a bérharcok nünindenfelé, - vajjon hova fog mindez vezetni?

Nincs többé hadsereg, sem hadiflotta, nincsenek kereskedelmi hajók, nincs gyarmat, sem kereskedelem, nincs munka, sem kereset többé, - vajjon nem fog még egy, az előbbinél még nagyobb összeomlás következni minderre?

Istennek legyen hála, mi elfordulhatunk a jövőnek ilyen sötét képeitől! Elfordulhatunk és felnézhetünk az Úrra. Nem a kormányra és országgyűlésre nézünk, hanem az Úrra. Az Ő kezébe fut össze végül mégis csak minden szál. Ő, a világot kormányzó gyeplőt általszögezett kezében tartja. Igen, Ő mondotta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Milyen jó tudni azt, hogy Ő az úr, a jelennek és jövőnek minden bonyodalmai felett. Úgy van az, hogy nem történhet velünk semmi, csak amit Ő akar és ami bennünket boldoggá tesz. Elénk állhat a jövő sötétben és fenyegetően, - nem félünk, mert tudjuk nem hozhatnak mást, csak amit az Úr elhatározott. És Ő megtartja ígéretét, melyet tanítványaitól való elválásakor adott nekünk: „Ímé, én titeket vagyok minden napon, mind a világ végezetéig.” Ha Ő velünk van, akkor miért féljünk? Ha biztosított minket „Senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből”, akkor nyugodtan tekinthetünk még a jövőbe is. Felnézünk Jézusra és énekeljük:

„Segíts, teher ha nyom, Erősen állapom

S hogy súlyos, nehéz napokban Semmiért ne panaszkodjam.”

Bátran és biztosan állunk a legnagyobb zűrzavarban is. Az Úr nem azt mondotta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, csüggedjétek le fejetekeket”, hanem: „Emeljétek fel fejetekeket, mert elközelget a ti váltságotok.” Minél nehezebb idők következnek, annál közelebb lesz az Úr. Ő ígérete szerint újra el fog jönni, hogy minket magához vegyen és mindenkor Vele maradjunk. Ezért vagyunk vidámak még a legnehezebb és legsötétebb időkben is.

De még mielőtt az Úr visszajönne, nem jön-e nehéz és félelmes idő az egész földkerekségre, az Antikrisztus ideje? De igen, így van megírva. Pál azt írja a thessalonikabeliekhez: „Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy Istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” (2. Thess. 2:3-4.)

De ha ez megtörténik, akkor nem fog-e a felháborodás kiáltása végigfutni a világon? Nem fogják-e az istenkáromlót letaszítani a trónról? Óh nem, ellenkezőleg, hódolni fognak előtte, tiszteletet adnak neki. A Megváltónak nem hajtanak térdet, az Úr Jézusnak nem hódolnak meg, de az Antikrisztus elött meghódolnak, előtte meghajolnak. Istenről való, nagy elfordulás fog végigfutni a földön. Kevesen lesznek, akik megtagadják az engedelmességet és hódolatot az Antikrisztustól. Ezt a megtagadást súlyosan fogják megtorolni. Aki nem veszi fel az Antikrisztus jegyét, hogy azáltal bizonyítsa iránta való tiszteletét és hódolatát, az az éhhalálnak lesz kitéve. Meg van írva: akkor senki sem vehet, sem el nem adhat, akin nincs az Antikrisztus pecsétje. A bőségnek és dobzódásnak közepette Isten gyermekei éhen halnak. De nemcsak ez. Akkor nagy nyomorúság támad, Jézus szavai szerint oly nagy és nehéz, amilyen nem volt, mióta a föld fennáll. Folyók vértől áradnak, csillagok hullanak, mint lobogó fátylak, a földre. Akkor alkalom adatik Isten gyermekeinek, hogy cselekedeteikkel is bizonyosságot tegyenek és megkoronáztassanak mártír-koronával. Akkor alkalom lesz arra, hogy Luther szavaival énekeljék:

Ha két ezer vész, Ha éltünk elvész

S minden vagyonunk, Hírünk, nőnk, magzatunk:

Örökünk a mennyország!”

Ilyen üldözést és nyomorúságot rejt magában a jövő. Megérjük-e mi ezeket az időket, vagy még egy darabig várhatni hagy magára, - ki tudná megmondani? De fognak jönni ilyen idők. Nézzünk talán már most az Antikrisztusra és csüggedjünk el életünk felől? Nem, ezerszer nem! Ne nézzünk az Antikrisztusra, hanem tekintsünk fel Jézusra. Ő mondotta, hogy ezek az idők meg fognak rövidítettetni a választottakért. Tehát neki gondja van az övéire. Az Úr megmondotta: „Mivel megtartottad az én béketünésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljő, hogy megróbálja e föld lakóseit.” Ha megtartjuk az Ő béketünésre intő beszédét, ami annyit jelent: várakozó álláspontot foglalunk el, Reá nézünk és felkészülve várunk Őreá, akkor Ő is megőriz minket a kísértés óráján, akkor át fog vinni bennünket az Ő karjain minden nyomorúságon. Igen, Ő hitünk bevégezője. Azt a munkát, melyet elkezdett rajtunk, el is végzi, egészen az Ő napjáig, míg csak Atyja elé nem állíthatott minket feddhetetlenségben, nagy örömmel.

Mennyi ígéretünk van Tőle! Mennyi ígéretet adott nekünk! És tudjuk: „Mit Ő mondott, mind teljesül.”

Azért testvéreim, ne nézzünk az Antikrisztusra és a nagy nyomorúságra, mit Ő hoz Isten gyermekeire! Nézzünk, el, fel- Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére! Ő hű, Ő megőriz minket mindvégig! Járjunk csak Vele, közel Ő hozzá, tekintetünket Reá szegezve, hogy azután kéFesek legyünk megállani az ember Fia előtt, mikor eljön az ég felhőiben, minden angyalaival és szemeivel!

Amen, igen jövel, Úr Jézus!

A hit elkezdője.

Arról beszéltünk mindidőig, hogy mi az, amire ne nézzünk. Ne nézzünk múltunkra, mert az azzal való foglalkozás könnyen

megnehezíti szívünket.

Ne nézzünk az *ellenségre sem*, mert az Úr Jézus már elvette annak hatalmát. Sem a *világra*, mely csábít, vagy ijeszt bennünket. Az *önmagunkra* tekintés vagy felfuvalkodottá és beképzeltté tesz, vagy kedvetlenné és csüggedtté. Ezért forduljunk el magunktól is. Nem kell *nehézségeinknél* sem állva maradnunk, legyenek bár azok külsők, vagy belsők. Ha nehézségeinkre tekintünk, ez is bénítólag hat reánk. És végül a *jövőbe* sem kell néznünk, mely sötéten és fenyesetően áll előttünk. Különben el fogunk csüggedni, ha az Antikrisztusra és az Ő idejére gondolunk.

Minderről el kell fordítani tekintetünket és szemeinket *Jézusra* kell szögeznünk. Az apostol Őt a "hit elkezdőjének és bevégezőjének" nevezi. Igen, Ő a hit elkezdője; A Golgotán fektette le hitünknek alapjait. Itt lett Ő maga hitünknek alap- és sarokkövévé. Ez Neki heves küzdelembe került, de Ő győzelmesen jutott ki ebből a harcból. *Getsemánéban* az ellenség megkísérelte *engedelmességében* megingatni. Itt tanult Ő azokban, amiket szenvedett, engedelmeskedni. Egyszer azt kérte az Atyától, ha lehetséges, múljék el Tőle a keserű pohár. Iszonyodott a kehely kiürítésétől. De mégis keresztlüküzdötte magát a végső elhatározásáig : „Legyen meg a Te akaratod!”

Azután a *Golgotán* kísérelte meg az ellenség *hitét* megrendíteni. Elébe állította azt, hogy bár Ő, *Jézus* mindig engedelmes volt Atyja iránt, Atyja mégis elhagyta őt. Valóban megtette ezt Isten? Igen, megtette. *Jézus* az egész emberiség bűnével vállán függött ott a kereszten, a bűnön pedig Istennek átka nyugszik. Ezért nem láthatta *Jézus* az Ő Atyjának ábrázatját. De Ő végig kitartott. Az a szó, mely a legnagyobb kínok és szenvedések közepette hagyta el ajkát, biznysága annak, hogy Ő ezt a kísértést is győzelmesen megállta. fgy kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engemet? Istenbe kapaszkodott, bár nem volt képes látni, sem közelségét érezni.” Ezt kiáltotta : „Én Istenem, én Istenem !” Ezzel megállta Ő a hit próbáját is.

Ezek után elmondhatta : „Elvégeztetett !” Itt lett teljessé a megváltás. Az alap lehelyeztetett, melyen most hitünk nyugodhat.

Hála legyen Istennek, *Jézus* hitünk elkezdője ! Mi nem tudtuk törekvéseinkkel megszerezni az üdvösséget, nem tudunk nyerni boldogságot. Elvesztünk volna az ideig- és örökkévalóság számára, ha *Jézus* ezt az alapot le nem helyezi a *Golgotán*, ha Ő nem lett volna hitünk elkezdőjévé. Amire az ember nem volt képes, azt vitte véghez az Úr:

*„Megmentőnknek hallelujah zengjen, Dicsérjük mind az Urat.
Legyen a mi életünk, egészen Néki szentelt áldozat.”*

Ő hitünk elkezdője vére által, melyet értünk a *Golgota* keresztljén kiontott.

Vajjon nem *Jézus* volt-e a hit elkezdője a mi *életünkben is*? *Ha* hitet nyerhettél, ha *Jézus* tulajdonának nevezheted ma magadat, vajjon kinek köszönheted mindezt ? Nem Ő volt-e a kezdő ? Talán te kerested Őt? Vagy nem sokkal inkább Ő keresett-e téged ? Ugyebár, ha visszatekintesz életedre, azt látod, hogy mint egy vörös fonál, úgy húzódik végig egész életed útján az Úr kereső szeretete? Mikor még te a legkevésbé sem törődtél Vele, Ő már gondolt reád és főradott érted. Ha elutasítottad, mindig újra visszatért hozzád, nagy hűséggel, hosszútűréssel és kitartással. Jób könyvében ezt olvashatjuk: „Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi az Isten az emberrel, hogy megmentse lelkét a sírtól.” Vajjon nem bizonyította-e be ezt rajtad is? Óh igen, Ő nemcsak kétszer, vagy háromszor cselekedte ezt, hanem sokkal többször, míg végül elérte célját, az ajtó kitarult előtte. Jó és rossz napokban, örömmel és szomorúságnak napján, ha áldott és ha sujtott, mindig mindenben Ő közeledett hozzád. Biznyságot tehetsz róla, Ő nem hagyott egy alkalmat sem kihasználatlanul, hogy hathasson szívedre. Nem mondhatod, hogy te kezdted; nem, Ő kezdte. Úgy van, mint ahogy a költő mondja:

*„Ha Te nem kerestél volna engem, Uram, Magamtól ma is a bűnbe vinne utam.
Ám Te megkerestél s irgalommal telve Vontál kebledre.”*

Igen, Ő hitem elkezdője. Ezt be kell ismernem. Nagy szeretettel harcolt értem. Sokáig ellene álltam. De végül odáig jutott, hogy el kellett mondanom a próféta szavaival : „Rávettél Uram engem és rávétettem, megragadtál engem és legyőztél !” Azóta életem boldog és szívem vidám, amióta Ő elkezdte bennem a hitet, amióta magához vont, csupa szeretetből.

És te? Elkezdhetted-e már tebenned is a hitet? Vagy még mindig ellenkezel és vonakodsz? Ne tedd ezt tovább! Engedd be a h1egváltót szívedbe és életedbe ! Vele betér az élet, a béke és a boldogság.

Talán azt mondod: „Oh, én szívesen hinnék, de nem megy. Igyekeztem és törekedtem utána, de nem sikerült.” No lásd, a te törekvésed és fáradozásod az üdvösség megszerzése után, nem használ semmit. Azt már megszerezte *Jézus*. *Jézus* mindent elvégezett. Csak Reá kell tekintened és szabad vagy.

Mit kellett a zsidóknak cselekedniök a pusztában, mikor a mérges kígyók megmárták őket? Csak fel kelfett tekinteniök a rézkígyóra és megszabadultak. Lásd, így emeltetett fel az ember Fia is, hogy mindaz, aki Reá tekint, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ki Jézus keresztljére hittel néz fel, Azon pillanatban üdvöt lel.”

Ezt nem a te fáradozásod szerzi meg neked. Úgy nyered meg, ha hittel feltekintesz az Úrra, a hit elkezdőjére. Ezt megteheted *most*. Nézz fel Reá, amint ott függ a kereszten véresen, holtan ! Nézz Reá, a fájdalom emberére. Azután szólj „Így magadhoz Ezt tette Ő értem ! Értem halt meg Ő! És hidd el :

*Nézz fel Jézusodra, siess vár reád,
Aki érted halt meg, teljes békét ad.
Ő hordja fájdalmad s minden bűnödöt,
Nézz csak Jézusodra, Ő hű és szeret.”*

Igen, nézzünk *Jézusra*, akinek már régóta kellene, hogy tulajdonai legyünk, aki megszabadított bennünket vére árán ! Nézzünk fel Reá szívbeli szeretettel és hálaival : Ő hitünk elkezdője. Ő az Ő boldog tulajdonaivá tett minket !

És ti, kik még nem fogadtátok el Őt uratoknak és királyotoknak, óh, tegyétek meg ezt ma! Nézzetek Reá a hit tekintetével, mint az izraeliták a rézkígyóra, és megszabadultok.

*„Vérét értem ontotta, E hitem fogva tart ;
Lefizetve bűnöm zsoldja, Mert Krisztus értem halt.”
A hit bevégezője.*

Jézus a *hit elkezdője* azon az alapon, hogy a Golgotán teljes váltságot szerzett számunkra, épúgy, mint azon az alapon, hogy utánunk jött és nem nyugodott mindaddig, míg hitben magához nem vonhatott bennünket. Mind e két dolog biztosíték számunkra arra is, hogy *Ő lesz hitünk bevégezője* is.

Ha valamely tárgyért nagy árat fizetek, akkor vigyázok is arra gondosan, hogy valamiképen el ne vesszen. Mert különben könnyelműen adtam ki pénzemet.

De mit ér minden pénz, melyet valamely tárgyért kifizethetünk, szemben azzal a nagy árral, melyet Jézus fizetett ki értünk! Péter apostol írja „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön, vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.” Ha pedig ilyen drága áron váltattunk meg, akkor ebből természetesen következik az a tény, hogy Jézusnak gondja van ezek után arra is, hogy velünk célhoz is jusson. Ő az Ő vérének drága árát nem akarja haszontalanul kifizetni.

„Épen ezért minden egyesünk, akikben az Ur az Ő munkáját elkezdhetette, olyan értékes az Ur szemei előtt, hogy mindenképpen vigyáz reánk és arra törekszik, hogy célját elérhesse bennünk és általunk. Ugy van ez, ahogy Gerhardt Pál megénekelte:

*„Amit az Úr akar, Vagy megígért régen,
Véghezviszi azt a Maga idejében.”*

Céltudatosan és tervszerűen munkálkodik az Ur azon, hogy elérje velünk célját. Ez pedig magas és dicsőséges cél. Igen, nekünk át kell alakulnunk az Ő képére, hasonlókká kell lennünk Hozzá! Sok munkába, fáradságba és türelembe kerül az Urnak, míg ezt a célját elérheti velünk.

Évekkel ezelőtt egy szobrász műterme mellett laktam, akihez gyakran be szoktam nézni, mikor dolgozott. Egy alkalommal Germánig szobrát véste ki egy formátlan tömbből. Milyen sok ütésre volt ott szükség! Milyen sok darabnak kellett arról leválni! Először durva körvonalakban, azután mindig élesebben és világosabban formálódott ki a kőből Germánig. Hosszú fáradságos munkába került a mesternek, míg a mű elkészült. És a kő mindezt nyugodtan tűrte; nem ellenkezett. De mi olyan szívesen ellenkezünk! Ha a mennyei Szobrász előveszi vésőjét, hogy ezt, vagy azt levésse rólunk, ami nem illik, sem nem hasonlít Hozzá, akkor ellenkezünk és védekezünk, s erőnek erejével azon vagyunk, hogy megtartsuk azt, amit pedig az Úr félre akar tenni és kell, hogy félretegyen életünkéből.

Óh, mennyivel többre mehetne velünk az Ur és mennyivel előbbre lehetnénk már, ha nem akadályoztuk volna Őt olyan gyakran munkájában! De - Ő nem hagyja magát ezáltal elriasztani. Nagy türelemmel fog hozzá mindig újra munkájához. Mindenáron el akarja érni célját. És - el is éri; mert Ő a hit bevégezője. Ha elkezdette bennünk a jó munkát, akkor el is fogja végezni, egészen az Ő napjáig; ez egészen bizonyos.

Mindazok közül a jelzők közül, melyeket a biblia Istenre alkalmaz, egy sem olyan értékes és vigasztaló, mint ez: „Jákób Istene.” És ezt a nevet Isten maga választotta magának. Ő ismételtlen a „Jákób Istenének” nevezi magát. Miért olyan értékes számunkra ez a kifejezés? Nos, Jákób nagyon hiányos jellemű ember volt. Ez ismert dolog. Testvérhez egyáltalán nem méltó módon szerzte meg testvérétől, Ézsautól az elsőszülöttség jogát. Idős atyját szegyenletes módon becsapta és megcsalta. Ézsaut megfosztotta az atyai áldástól. Lábánt mindig lefőzte. És Isten még sem szégyenli, hogy ennek az embernek nevének neveztesse! Miért? Mert látott Jákób szívében valamit elrejtve, amibe belékapcsolódhatott és végezhetette rajta a munkát. Nagy türelemmel fogott a munkához, hogy Jákóbból Izráelt formáljon. Húsz évig tartott ez a munka. Felhasznált ehhez szerencsét és szerencsétlenségét egyaránt. Megszorította és igába hajtotta, míg végre sikerült Jákóbból Izráelt nevelni, abból az emberből, aki mindig indulatait követte, győzött formálni. De - véghezvitte. Célhoz jutott vele.

Ha Isten magát „Jákób Istenének” nevezi, akkor Ő a is Istenednek sem szégyenli magát nevezni. Ha Jákóbbal célhoz jutott, akkor velünk is célhoz jut majd. Ő a hit bevégezője.

Azért ne nézd jellemed fogyatékoságát és ne mondd sóhajtozva és panaszkodva : Belőlem már nem lesz semmi! - hanem nézz fel az Úrra. Ő nagy árt fizetett érted. Azt gondolod, hiába fizetted azt ki? Bizonyára nem! Ha olyan sokat fáradozott megváltásodért, azt, gondolod, abba hagyja Ő a megkezdett munkát? Egészen biztosan nem! Tedd magadat bátran és bizalommal az Ő kezébe. Ő a te hitednek is bevégezője. Csak valamiképen ne akadályozd Őt! Engedd, hadd vágjon és véssen rajtad! Ne ragaszkodj ahhoz, amit Ő el akar venni tőled!

Legyünk készek szándékát követni, akkor könnyebben és gyorsabban tudja munkáját elvégezni. Ne akadályozzuk Őt, mert akkor „sujtó” botját lesz kénytelen kezébe venni, hogy engedelmesebbé tegyen bennünket. De célját el fogja érni, ez bizonyos. Ő mégis csak a hit bevégezője!

Azért ne nézz magadra, jellemed hiányaira, ne nézz körülményeidre sem, melyek akadályozni látszanak, hanem nézz fel Jézusra! Ha elkezdette benned a munkát, „véghez is viszi. Azért elfordulhatsz magadtól. Igen, Ő nemcsak elkezdője, *hanem bevégezője is hitünknek!*

Reggel.

Az eddigiekben arról volt szó, azzal foglalkoztunk, hogy el kell fordulnunk mindentől és tekintetünket egyedül csak Jézusra kell irányoznunk, a hit elkezdőjére és bevégezőjére. De most talán azt mondhatná valaki : ez mind szép és jó, én is ezt akarom; de hogyan valósítsam meg mindezt a mindennapi életben? Erről szeretnék most valamit hallani!

Bizonyára hasznos és szükséges ezzel a kérdéssel foglalkozni, hogy megtanuljuk a mindennapi életben a helyes irányba való tekintést,

a feltekintést az Úrra.

Különösen fontos már mindjárt *kora reggel* arra törekedni, htígy szemeink a helyes irányba tekintsenek. Ha reggel ezt elmulasztjuk, úgy gyakran egész napon át nem tudjuk azt visszaszerezni, sem jóvátenni.

A költő Knack, egyik szép énekében ezt mondja

*„A legelső, mit reggel látok én,
A te sebeid, óh én Jézusom ! Szaz a csodálatos nagy tény,
Hogy énértém ért a sok fájdalom, Imádattal tölti be a szívem
És összetörve lábadohoz esem.”*

Nagyon fontos, mindjárt korán reggel első tekintetünket az Úrra irányozni, hálával és imádattal megemlékezni az Ő áldozatáról, melyet értünk a Golgotán meghozott. Milyen nagy dolog minden nap kezdetén úgy indulni, mint akik tudjuk, hogy az Úr megszabadított bennünket, akiknek tehát nem kell többé maguknak élnünk, hanem élhetünk Annak, aki érettünk meghalt és feltámadott. Óh, szegény emberek, akik még kénytelenek maguknak élni! Milyen nehéz is nekik! Milyen minden nap megújuló nyomorúság az ő életük ! Milyen jó ellenben nekünk, ha szabadok vagyunk magunktól és élhetünk az Úrnak ! Mennyire más értéket és tartalmat nyer ezáltal életünk ! Mennyire nemes és magasztos lesz az általa ! Azért minden reggel első legyen a hála, hogy az Úr megszabadított bennünket a sötétség hatalmából és a bűn rabszolgaságából, az ének zsarnokságából és a saját akaratunktól.

De mégis, nézzünk egyszer vissza is ! Milyen nyomorúság volt az, mikor még békétlenül éltünk a világban, Megváltó nélkül, a magunk erejére utalva, amely soha sem volt elégséges ! Most pedig mint szabadok és megváltottak indulhatunk minden nap útunkon előre, - milyen nagy kegyelem ez! Nem ad-e ez minden nap újabb és újabb alkalmat a hálaadásra? Bizonyára igen. Azért tanuljunk Knacktól, vessük mi is minden nap első tekintetünket a keresztre, Jézus sebeire és adjunk Neki szívből hálát, hogy megszabadított a bűn szolgaságából és a világ szerint való életből, az önzéstől és a magunk keresésétől.

Az efézusiakhoz írja Pál, hogy az Úr előre elkészítette a cselekedeteket, melyekben járnunk kell. Ez más szóval azt jelenti, az Úr programot készített életünkre, melyet nekünk meg kell valósítanunk, végre kell hajtanunk. Ezt a programot azonban nemcsak nagy körvonalakban készítette el számunkra Isten, hanem kidolgozta azt a legkisebb részletekig is, külön minden egyes napra. Ezért azután feltekinthetünk minden egyes napon Őreá és kérdezhajtuk „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem ?” És Ő fog adni megbízásokat és feladatokat. Legyünk Előtte csendben, adjun!c Neki alkalmat a hozzánk szólásra, akkor közölni fogja velünk gondolatait, terveit és megbízásait. Mennyire értékes lesz akkor életünk, ha így, marunkat az Úr kezébe letéve, indulunk neki napunknak, az Ő szemeibe tekintve és azt cselekedve, amit Ő mond !

De egy dologra figyeljünk. Ő nemcsak programot ad életünk számára, hanem erőt és kegyelmet is, hogy a programot megvalósíthassuk. Reggeli imámban gyakran elmondom az Úrnak : „Uram én, nem tudom, mit fog hozni ez a nap, de azt tudom, hogy ennek a napnak követelményeit én nem tudom betölteni. De tudom Uram azt is, hogy Te vagy azoknak betöltője, Te kész vagy elvégezni mindent. Azért nem akarok magamtól semmit sem várni, hanem mindent csak Tőled kérek és várok. Add az erőt, melyre szükségem van, a Te Szent Lelked által, és őrizz meg engem a Te kegyelmed által !” Úgy tudunk győzni, ha tekintetünket az Úrra szőgezve indulunk neki napunknak.

Óh, ne felejtse el ezt ! Végy minden reggel időt az Úrra hittel való föltekintésre. Ettől függ az, hogy milyen (esz az egész napod ! Ha elmulasztottad ezt a föltekintést, akkor erő és kegyelem nélkül indulsz el napi munkádra. S akkor ne csodálkozz, ha egész napod csupa sikertelenség és kudarc, úgy hogy este sóhajtozni és panaszkodni vagy kénytelen egy elveszett nap felett. Van egy közmondás : Ki korán kel, aranyat lel. Ez áll a lelki életre is.

Nemrégiben beszéltem egy kedves testvérrel, akinek életében visszaesés történt, mert nem vett magának elegendő időt a biblia olvasására és imádkozásra. Összetörten tért vissza az Úrhoz. Ezután írta nekem : „Most megtaláltam a győzelem titkát, és pedig abban, hogy korán reggel mikor még a többiek alszanak, én elcsöndesedem az Úr előtt és elmerülök az Ő igéjében. Milyen értékesekké lettek számomra ezek a reggeli órák ! Nem adnám oda őket a világ minden kincséért sem. Azóta győzelmesen jutok át napjaimon.”

Ne csodálkozzunk, hogy ezt írja: „Azóta győzelmesen jutok át napjaimon.” Te is megtapasztalhatod ezt, ha időt veszel magadnak a z Úrra való feltekintésre, Igéje olvasására és előtte csendben való imádkozásra. Azt mondom, egész napod átváltozik és átalakul, ha megtanulod elmondani Knackkal:

"A legelső, mit reggel látok én, A te sebeid, óh én Jézusom !"

Mit mondhatnánk arra a katonára, aki nem venne időt magának töltnytáskájá felcsatolására és fegyvere felvételére, amikor harcra indul ? Mire lenne képes egy. ilyen katona ? Épen ilyen esztelenség, mikor valaki azt mondja, hogy nincs ideje felkészülni a harcra, melyre rendeltettünk, nincs ideje az Úrral való találkozásra. Mindennél fontosabb az, hogy minden nap első tekintetünket az Úrra vessük. Ha ezt teszed, napod áldott és boldog lesz.

Íme, itt van az első gyakorlatitanács, hogy hogyan kell cselekedned. Vari még több tanácsom is számodra; de mielőtt ezeket elmondanám és mielőtt azok áldását meg akarnád tapasztalni, meg kell fogadnod ezt a tanácsot és első tekintetedet minden nap az Úrra kell vetned. Nem a nehézségekre, melyek előtted állanak, nem a munkára, mely hegygé tornyosul előtted, hanem az Úrra kell csendesen és figyelmesen tekintened!

Azért vésd be elmédbe, amit az apostol tanácsol néked : „**Nézzünk el, fel Jézusra, hitünk elkezdőjére és bevégezőjére !**”

Jakab-napokon.

Jakab-napokon ? Mit jelentsen ez ? Igen, ezt kell megmagyaráznom, hogy miért beszélünk mi Jakab-napokról. Olvasd csak el, mit ír Jakab apostol levele elején. Mindjárt az üdvözet után, mellyel a levél kezdődik, írja: „*Teljes örömmel tartásatok, atyámfiak, mikor különféle kísértésekbe estek.*” Hogyan ? Annak örüljünk, -azt tartjuk teljes örömmel, ha különböző kísértésekbe jutunk? Hogyan kívánhat ilyet az apostol? Ilyen kevéssé ismerné ő a mindennapi életet? Már pedig az apostol mégis csak azt kívánja, hogy örüljünk, tisztán csak örüljünk, habár a legkülönbözőbb kísértésekbe esnénk is. De hát mire gondol ezzel az apostol ?

Bizonyára te is ismered az olyan napokat, melyeken nagyon „össze-vissza” megy minden. Ki ne ismerné ezeket ? Talán elaludtál. Most azután kétszeres igyekezettel fogsz hozzá, hogy az elvesztegetett időt helyrehozod. De épen, mert nagyon akarsz sietni,

tulajdonképpen nagyon lassan megy minden. Mert sietés közben, mikor a ruhát magadra akarod öltetni, leszakad egy gomb. Ezt most gyorsan fel kell varrni, vagy pedig más ruhadarabot kell előkeresned. Ez, úgyebár, bosszantó? Akkor azután az asszony kezd zúgolódni, hogy a gombot nem tudta rendesen felvarrni. Ez érthető is. Ő persze ártatlannak érzi magát és védekezik. Barátságosan szavak röpködnek ide-oda. Gyorsan megiszod kávédat és - sietsz az üzletbe. A főntik úr már ott van. Megjegyzést tesz a későnjövőre. Ismét újabb ok a bosszankodásra. Röviden, így megy ez egész délelőtt, egész nap. Minden balul üt ki. Az egész nap odavan.

Vagy - rossz éjszakád volt. A gyermekeket féltetted, hogy megfáznak. Többször fölkeltél utánanézni, hogy jól be vannak-e takarva. S közben magad fáztál meg. Vagy a fogad fáj, hogy a „fejed zúg bele”. És éppen most a gyermekek olyan zajosak. Valamit elfelejtettek becsomagolni. Nem találják holmijukat. És a te szegény fejed úgy fáj! Haragosan rátámadsz a gyermekekre. Talán rájuk is ütsz. Igazán rosszul kezdődik a nap.

Lásd, ezek azok a napok, amelyeken olyan „össze-vissza” megy minden. Ezek az ige szerinti „Jakab-napok”. Már most érted, mire gondoltam. Bizonyára te is ismered az ilyen napokat, melyeken minden rosszul sikerül! s nem fogysz ki egész nap a bosszankodásból.

Nos, az ilyen napokról írja Jakab, hogy teljes örömmel tartjuk, ha résaünk van bennük. Hogyan lehet ez? Az ilyen napokon „majd ki bújunk a bőrünkéből”, és „nem tudunk kifogyni a bosszankodásból”. Igen, így beszél a világ és ezt mondják sokan Isten gyermekei közül is. De az apostol mást mond. Ő pedig nem volt elméleti ember, hanem gyakorlati; ezt bizonyítja egész levele. Ismerte az életet és annak veszélyeit. Igen, de hogyan kívánhatja akkor, hogy teljes örömmel tartjuk az ilyen napokat?

Mert az ilyen napok csodálatos alkalmat adnak arra, hogy megmutassuk a körülöttünk levő és reánk figyelő világnak azt, kicsoda Jézus és mit akar Ő. Ha nem akarunk bőrünkéből kibújni, hanem csöndesen maradunk, ha nem lobbanunk mindig újra és újra haragra, hanem nyugodtak maradunk, akkor a világ csodálkozik és azt kérdezi: Hogyan lehet ez? Hogyan vagy te erre képes?

Igen, hogyan vagyunk erre képesek? Úgy, hogy feltekintünk Jézusra, de csak Jézusra. Jézusra tekintésben csodálatos erő és hatalom van. „A Golgotára vetett egyetlen tekintetből élet és erő árad”. Ez így van, ezt megpróbálhatjuk és megtapasztalhatjuk. Ha ilyen „Jakab-nap” jön, akkor nézz fel Jézusra! Akkor ne nézz a leszakatt gombra, sem a siető órára, hanem tekints fel Jézusra! És Jézus be fogja tölteni szívedet mélyeséges békességgel. Ekkor meg fogod tapasztalni, milyen erő van abban, ha az Úrra tekintünk. És azt mondom, akkor a nap nem fog kudarccal végződni, ellenkezőleg, különösen szép nappá, áldások napjává lesz, mások számára is. Talán nőd, aki mindeddig ellenséges álláspontot foglalt el a keresztyénséggel szemben, azzal fogad, mikor délben hazamegy „Nagyon csodálkoztam ma reggel rajtad.” Most azután alkalmad van azt mondani: „Arra gondolsz, hogy én olyan nyugodt voltam? Óh, ez nem az én érdemem, hanem egyedül a kegyelem munkája.” Vagy hivatalársaid kérdeznak meg: „Ejnye, hogyan volt erre képes? Én kibújtam volna a bőrömből!” S neked ismét alkalmad van Jézusról bizonyosságot tenni.

Óh, mennyi áldás származik abból, ha szemeink a helyes irányba tekintenek! Az a nap, melyet az ellenség a levertetések napjává akart tenni, az Úr kegyelme folytán különös áldások napjává lesz akkor, ha mi az Úrra nézünk és így szólunk hozzá: „Uram, hálát adok neked, hogy megszabadítottál és megváltottál engem és hogy a te kegyelmed most is kész kipótolni az én erőtlenségemet.” A Te kegyelmedbe rejtőzöm én el teljesen. Uram, hálát adok neked, hogy nem kell most izgatottnak és haragosnak lennem, a Te kegyelmed elégséges az én számomra is.”

Teljes öröm, mondja Jakab. Nem éppen csak hogy öröm hanem teljes öröm. Az ilyen „Jakab-napokon” sem hullhat az öröm poharába a keserűségnek legkisebb csöppje sem. Csak örömről van alkalom, az Úr dicsőítésére, csak örömről, a mindenre elégséges kegyelem felett. Igen, az ilyen napokon megtapasztalhatjuk, hogy milyen csodálatos erő rejlik abban, ha az Úrra tekintünk. Jézus megőrző és megdicsőítő kegyelmének csodája ez.

Gyakorold magadat ebben az állandó föltekintésben az Úrra, hogy azután ha jönni tolnak ilyen napok, képes légy az Úrra figyelni. Mennyire megváltoznak és átalakulnak napjaid, ha megtanultál mindenben és mindenkor föltekinteni az Úrra! A Zsoltár szava fog beteljesedni: „*Erőről erőre jutnak*”, és az apostol szava: „*Hála legyen Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban.*” Mindenkor győzelem mi a titka egy győzelmes életnek? Állandó figyelés az Úrra! Föltekintés Jézusra. Ő keresztyülvisz és megőriz minket a legnehezebb helyzetekben is.

Isten segítsen bennünket, hogy megtanuljunk, gyakoroljunk és megszokjuk, - hogy így életünk áldott, örömteljes, a világ számára áldást, az Ur számára dicsőséget jelentő lehessen: *a helyes irányba, az Úrra való tekintést!*

Kísértésekben.

Milyen sok kísértésben van részünk minden egyes nap! Erről gondoskodik az ellenség, akinek öröme telik abban, hogy Isten gyermekeit elbuktassa. De nem fog neki ez sikerülni, ha életünkben megszokássá lett az, hogy minden kísértés között feltekintsünk az Úrra.

Zsid. 2:18.-ban olvashatjuk: „*Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértettek.*” Csodálatos ige ez! Az áll benne, hogy Jézus ismeri kísértéseinket, mert neki magának is része volt azokban. fgy tehát bármely kísértések közt is Hozzá fordulhatunk. Ő ismer és megért bennünket. Nála van tanács és segítség számunkra.

Tegyük fel, hogy barátod, vagy hivatalársad haragszik reád. Bántja az, hogy te más vagy, mint ő. Ki akar hozni nyugalomból és azt mondja: „Te sem vagy különb, mint mi! Kegyesen beszélsz, de emellett nem vagy különb másnál!” Ilyen ravasz módon kezdik.

Erőnek erejével el akarják érni céljukat. Nagyon érzékeny ponton támadnak. Ha te most magadat mutatod nekik és magadban maradsz, akkor - bekövetkezik az ő várva-várt győzelmük. Ez egészen biztos. Mert „a mi erőnk mitsem használ”. Ha mégannyira összeszeded is magadat, az ő kitartásukon meg fog törni türelmed. De van valami, ami győzelemhez segíthet téged, és ez: föltekintés az Úrra. **Nézz Jézusra !** Milyen támadást túrt Ő el a bűnösök részéről ! Mennyiszer megkísérelték Őt haragra gerjeszteni és nyugalmaiból kihozni ! Egyszer a farizeusok, másszor meg a sadduceusok ; majd pedig a főpapok, meg a katonák, a maguk álnok kérdéseikkel.

De - csendes maradt. Nem hozhatták ki nyugalmaiból. Ez a csendes, türelmes Jézus terajta is tud segíteni, ha hozzá hasonló módon megkísérelték. Nézz Őreá ! Mondd neki : „ Uram, most őrizd meg, kérlek!” Nem elég, ha csak térdre esel. Nem elég, ha csak hangosan imádkozol. Egyedül csak az segít, ha hittel és imádatlal föltekintesz az Úrra, helyrehozod vele kapcsolatodat, és akkor az ő békessége és nyugalma el fog árasztani és meg fog őrizni téged. Ellenségeid elveszítették a játszmát. Igazság és valóság az: „A Golgotára vetett egyetlen tekintetből élet és erő árad”.

Vagy, - gyermekeid csapnak olyan lármát, hogy bőrből szeretnél kibújni. Haragos szavakkal támadsz rájuk, sőt rájuk is ütsz és ez azután fáj neked, mert be kelt látnod, hogy igazságtalan voltál. Anya, nézz gyorsan Jézusra ! Ne a zajongó gyermekekre nézz, hanem Jézusra ! És ha többet nem is tudsz mondani, mondd ezt a nevet: „, **Jézus**”. Meg fogod tapasztalni, milyen csodálatos erő van Jézus nevében. Ugy van az, ahogy a Példabeszédek írója mondja : „*Erős vár az Úrnak neve, az igaz ahhoz folyamodik és oltalmat talál*”. Mihelyt csak kérve, bizalommal és várakozással ejted ki ezt a nevet: „**Jézus**”, mindjárt meg fogod tapasztalni ennek a névnek megőrző erejét. És akkor minden csendes marad. Mint ahogy a tengert és szelet megdorgálta és lecsendesítette, úgy fogja a te szíved háborgását is lecsendesíteni, ha azt a kísértés szele fel akarja kavarni.

Vagy talán előljáród igazságtalanul megfeddett. Már talán épen éles szavakkal készülsz válaszolni. Ha kimondod, helyzeted tarthatatlanná lesz. Vajjon képes leszel-e hallgatni ? Óh, ne feledkezz el jó elhatározásodról, ne várj mgsadtbl és a magad képességeitől semmit, várj mindent csak Jézustól ! Milyen igazságtalanul bántak veled! Ő engedte, bár neki volt igaza. És vajjon nem tudta-e Isten mégis az ő munkáját Általa csodálatosan és dicsőségesen véghezvinni? Ezt fogja Ő veled is tenni. Azért ne nézz előljáródra és a téged ért igazságtalanságra, hanem tekints fel Jézusra! Ő mondotta: Tanuljatok tőlem és nyugalmat találtok a ti lelketeknek ! Hagyd, hadd tegyenek veled, amit akarnak. Engedd át az Úrnak a védelmet. Ő helytáll érted !

Észrevetted-e, milyen nagy gyakorlati haszna van annak, ha megtanulsz minden napon és kísértésen az Úrra szegzett szemekkel áthaladni ? Én nem tudom, hogy épen téged mivel akar és fog az ellenség megkísérteni. De azt tudom, hogy épen a legérzékenyebb ponton fog megtámadni. Ő évezredek óta tanulmányozza az embert. Tudja ő, kihez-kihez hogy közeledjen. De az, amire gyöngye létedre is képes vagy, - egy föltekintés a Golgotára, győzelmet ad neked minden kísértés felett. Ez bizonyára igaz.

Ezért olyan fontos az, hogy az Úrra figyelés valósággal második természetünké váljon, hogy mi azt igazán megszokjuk. Ha egy nagy város valamelyik utcáján átmegyünk, akkor jobbra-balra körül szoktunk nézni, hogy nem jön-e villamos, kocsí, vagy autó arrafelé. Ezt az utcán ide-oda való tekintést úgy megszoktuk, hogy nem is tudjuk, észre sem vesszük, hogy tulajdonképpen mit is csinálunk. Ez már második természetünké lett.

Így kell lenni ennek nálunk is. Mi is veszélyes úton járunk. Itt nem autók és más járművek járnak, melyek veszélyessé lehetnek reánk nézve, hanem tüzes nyilak röpködnek, melyeket az ellenség röpít felénk. És itt meg kell szoknunk, hogy az élet veszedelmes útjain másképp nem haladhatunk át, mint csak az Úrra szegzett tekintettel.

Tanuljuk meg ezt a helyes irányba való tekintést, ezt a föltekintést a Megfeszítettre, mely az Ő megőrző kegyelmével számol és mindenben csak Őt és az Ő segítségét kéri, - akkor boldog valósággá lesz:

Percről ah percre nyugalmat ad Ő,
Kébléből árad új életerő.
Jézusra várok, míg nem jön elém,
Percről ah percre övé vagyok én."

Egy intő példa.

Szülőházam lakószobájának falán egy kép függött, a sülyedő Pétert ábrázolta ez a kép. A háttérben viharral és hullámokkal küzdő hajócska látszott. Elöl a hullámok közül Péter terjesztette ki karját Jézus felé, aki győzelmesen lépkedeti a hullámokon. Mélyen bevésődött ez a kép gyermek-émlékezetembe. Mindig azt mutatta nekem ez a kép, amit én is tettem.

Most is függ szobámban egy Pétert ábrázoló kép. De ez nem a sülyedő, hanem a hullámokon járó Pétert ábrázolja, amint a tengeren megy a Megváltó felé, kitérve feléje karjait. Egy hívó festőnek a műve ez. Nem akarom, hogy az én gyermekeim a sülyedő Péter képével szívükben nőjenek fel; a hullámokon járó Péterről vegyenek példát. Ez volt az én kívánságom, mikor a képet felakasztottam a falra.

Vessünk egy pillantást a tengeren járó Péterre. Tanulhatunk valamit az ő esetéből.

Jézus elvált tanítványaitól, hogy fölmenjen a hegyre és ott imádkozzon. A tanítványok beszálltak egyedül a hajóba és elindultak.

A tengeren hajójuk nagy szükségbe jutott, mert a szél szembe fújt velük. Egyszerre csak megpillantották Jézust a tengeren feljűk közeledni. Először azt hitték, kísértet, és félelmükben kiáltozni kezdtek. De Jézus szűlt hozzájuk: „Biztatok; én vagyok, ne féljete!” Akkor így szűlt Péter: „Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken ! És Jézus így szűlt : s Jűvel !”

Ha Jézus azt mondta : „Jűvel !” - gondolta Péter - akkor én mehetek is. Bízott az Űr szavában és kilépett a hajából. És íme, a tenger fenntartotta őt! Nem, rosszul mondjuk, nem a tenger tartotta fenn őt ! A tenger nem tudta volna fenntartani. A Jézusra tekintés tartotta fenn. Vagy egész szabatosan kifejezve: Jézus tartotta fenn, akire Péter hittel és bizalommal tekintett. Így ment ő a vizen, az Űrra szegzett tekintettel. Az evangélista egyszerű, világos szavakkal tudósít bennűnket erről: „*És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen.*” Csodálatos, nagyon csodálatos !

Egyszerre csak szűl kerekedett. Az ellenség gondoskodott róla, hogy a szűl legjobbkor támadjon fel. Mert az ellenség szemében szálla volt az, hogy az Űr egy tanítványa olyan bizalommal járt a tenger hullámain. Ezt nem tűrhette. Ezt meg kellett akadályozni, bámi áron is! - A szűl felkavarta a tengert és fenyegetően hajtott egy lzatalmas hullámot Péter felé. Péter észrevette a hullámot és megijedt. És ebben a pillanatban elkezdett sűlyedni. Réműlten kiáltott fel : „*Uram, segíts !*” Jézus kinyujtotta kezét, megragadta őt és így szűlt : „*Kicsinyhitű, miért kételkedél ?*”

Mire tanít minket ez a történet? Azt akarja nekűnk megmondani, hogy az Űrra szegezett tekintettel képesek vagyűnk biztosan áthaladni a nehézségek és lehetetlenségek bármely tengerén is. Az Űr megmondotta: „*A hívűnek minden lehetséges.*” Miért? Mert a hit egyedűl Istennel számol. És vajjon van-e valami lehetetlen Isten előtt? Nem, nem is lelet. Ő képes bennűnket a legnehezebb körűlmények közt is megőrizni, csodálatosan és gyűzelmesen átvezetni mindazokon. Ezt bizonyítja előttűnk a hullámokon járó Péter története.

Helyzeted nagyon zavart és nehéz lehet, úgyannyira, hogy lehetőséget sem látsz már a szabadulásra. De ha föltekintesz az Űrra és reábízod magadat, megszabadulsz. Ez egészen biztos. Mert a Jézusra tekintésben csodálatosan nagy erő van. Mint, ahogy Péter hordozta a tenger hullámai felett, úgy hordoz Ő tégedet is a te otthoni, vagy hivatali nehézségeid tengere felett. A lehetetlenség lehetséges lesz számodra. Képes leszel mindarra, amire a magad erejével soha sem lettél volna képes.

De *csak addig* lehetsz ennek az erőnek birtokában, ameddig szemeid az Űrra vannak szegezve. Ameddig Jézusra nézel, a hitnek és bizalomnak tekintetével, csak addig tarthatod fenn magadat a tenger hullámai felett. Ha elfordítod Róla tekintetedet, már jön az ijesztű hullám. Erről gondoskodik az ellenség. Már eleve számolj azzal, hogy az ellenség felkavarja a hullámokat, - hogy így ne érhesen az téged váratlanul. És ha jön a hullám, - amint hogy biztosan fog jűnni ! - akkor ne a hullámra nézz, hanem tekints vissza, fel Jézusra. Azután mondd neki: „*En bízom benned Uram Jézus, egyedűl benned bízom !*” Így át fogsz jűtni minden veszélyen.

Ugyebár, ha Péter tíz, tizenöt vagy hűsz lépést meg tudott tenni, akkor megtehetette volna még azt a néhány hátralevű lépést is. Mikor sűlyedni kezdett, akkor már olyan közel volt az Űrhez, hogy neki csak kezét kellett kinyujtania feléje, hogy Pétert magához vonhassa ! Milyen kár, hogy nem tartott ki a hitben mindvbűgig!

Hadd ismétljem: a leghallatlanabb nehézségeken is átjuthatsz akkor, ha föltekintesz Jézusra és - nem fordítod el tekintetedet róla. De nem leszel képes átjűtni egy napon sem, egy lépést sem tehetsz előre, akkor, ha tekintetedet elfordítod az Űrról.

Kihez akarsz hasonlítani: a sűlyedű, vagy a hullámokon járó Péterhez? Kezdetben általában a sűlyedű Péterrel tartottak. Ezt bizonyította az is, hogy a hullámokon járó Péterről nem is készítettek képet. Hogy a tengeren járhatűnk, arra nem is gondoltűnk, azt nem is mertűnk remélni. A hullámokon járó Pétert vakmerűnek, elbizakodottűnk tartottűnk. De az Űr nem így tekintette a dolgot. Nem azért kiáltott Péterre, hogy hogyan mer a tengeren járni, hanem azért, hogy miért nem tartott ki végűg a hitben.

Ha a mi hitűnk is, a sűlyedű Péteréhez hasonlóan, meginog, akkor kiált reánk is az Űr azokkal a szavakkal; amelyekkel Péterre kiáltott. De ha a nehézségek tengerén az Űrra szegezett szemekkel járűnk, nem törűdve a zűgű szűllel, sem a tomboló hullámokkal, akkor - életűnk dicsűűteni fogja az Urat.

Melyiket akard választani? Kit akarsz példaképgűl választani magadnak: a sűlyedű, vagy a hullámokon járó Pétert ? Az Űr bizonyára azt akarja, hogy a hullámokon járó Péterhez legűnk hasonlókká! És az, ami képesekké tesz erre bennűnket, az az *Űrra szegzett tekintet*

Szűkségbűn és halálban.

A 34. zsolttárban Dávidnak egy figyelemre méltű kijelentését olvashatűnk. Luther ezt a kűvetkező szavakkal fordította : „*Akik Őreá néznek, azok felvidűlnak.*” Az valami nagyon értékes, hogy az Űrra vetett tekintet megűrvendzetei szűvűnket. De szűveghűbb fordításban még szebben van ez- kifejezve: „*Akik reá néznek, azok tűndűkűlni fognak.*” Igen, így van ez, aki Jézusra néz, az megtanul tűndűkűlni. Azért beszél a világ olyan sokat rajongásról és képzelűdésről, mert nem ismeri ezt a fényt, mely ott ragyog Isten gyermekei orcáján. Ha a világ már a jó napokban idegenkedik ettűl a fénytűl, mennyivel inkább fogja bántani akkor, ha ezt a fényt nyomorűságon és meglátogatattáson, szűkségen és halálón át látja ragyogni!

Ott áll István a nagytanács előtt. Beszűlt, és szavai olyanok voltak a hallgatűknak, mint az éles nyil. Fogukat csikorgatták dűhűkben és halálra ítűlték Istvánt. És „*szemeiket reá vetvűn a tanácsban űlűk mindnyáján, olyannak látták az ő orcáját, mint egy angvalnak orcáját.*” Honnét volt ez? Mi adott az ő orcájának olyan ragyogást ? Amint a reá hullű kűvek csapása alatt haldokolva összerogyott, mondotta ki azt, ami őt olyan boldogságtűl ragyogűvá tette, még a szűkségbűn és halálban is. „*Látom az egeket megnyilni és Jézust Istennek jobbjá felűl állani.*” Mi tette őt olyan bátorrá? Mi tette olyan ragyogűvá az ő hóhérkezek által halálra vált arcát ? A

Jézusra vetett tekintet. Igen, mindig újra beteljesedik : „Akik Óréá néznek, tündökölni fognak." Isten gyermekei a szükségben és halálban is bátrak, mert Jézusra néznek fel, hitük elkezdőjére és bevégezőjére. Látják őt útjuk végén állam, készen arra, hogy hazavigye az övéit az örökkévaló dicsőségbe, melyet Atyjánál elkészített számukra.

Soha sem fogom elfeledni azt a látogatást, amelyet egy szegény tudóvészes beteghez tettem egy alkalommal, aki utolsó óráit élte. Siralmasan fonyadt volt, nappal és éjjel kínozza a köhögés. „Nos, hogy van ?" kérdeztem tőle. A betegségtől rekedt hangon válaszolt : „Óh, a testem az nagyon rosszul van, de a lelkem az boldog ! Már hamar hazamegyek !" Arca ragyogott és szeméből csodálatos fény tört elő. Hogyan tudott így beszélni ? Hogyan tudott így ragyogni? Ő eltekintett nyomorúságos testétől, el betegségétől, Jézusra nézett, akinek vére által megváltottnak tudta magát, aki után vágyakozott nagy, szerető sóvárgással.

Milyen nagy különbség az, ha valaki a szükség és halál útján Jézusra tekintve halad, vagy ha csak az őt körülvevő nyomorúságot és szükségét látja !

Ott fekszik valaki a halálos ágyon. Érzi, hogyan fogy napról-napra ereje, élete mint hanyatlak a sír felé. De nem akar belenyugodni abba, hogy az ő ideje már lejárt. Hitegeti magát, hogy majd jobban fog lenni. Környezete is ugyanezt hangoztatja. Kegyetlenségnek tartják az igazság kimondását. És ha aztán végül mégis csak kitudódik, hogy nem lehet többé reménység a felgyógyulásra, akkor milyen kétségbeesetten kapkod a tovatűnni készülő élet után, hogy azt visszatartsa! „Doktor úr, biztos abban, hogy nincs már többé segítség? Meg kell még valamit próbálnia. Mit gondol, ha talán hívnánk még egy orvosprofesszort is ?" És szegény doktor kénytelen vállvonva bevallani: „Itt már a mi tudásunk véget ért". Milyen borzasztó annak, aki nem *akar* meghalni és mégis meg *kell* halnia !

Milyen egészen más az, ha valaki úgy fekszik a halálos ágyon, hogy szemei az Úrra vannak szögezve, hittel föltekint Jézusra, akiről tudja, hogy érte halt meg és megszabadította őt vére árán! Ő is érzi a betegség fájdalmát, de azért nem szomorú és nem nyugtalan, mert az ő szemei is, mint Istváné, az Úrra vannak függesztve, és a dicsőséges hazára, melyet elkészített Jézus az övéinek. Itt eltűnik minden félelem és honvágy tölti be a szívet : „*Elmegyek, hadd megyek Jézusomat látni meg ! Vággyal van a szívem tele, 8t fogadni örömmel be. Trónjához én elmegyek*".

Itt nyugodtan beszélhetünk a halálról, mert a haldokló tudja, hogy nem a halálé az utolsó szó, hanem az életé. S ha az ittmaradók könnyekben törnek ki, akkor még a haldokló vigasztalja őket és mondja: „Ne tartsatok vissza, mert az Úr szerencsésé tette az én útamat. Engedjétek engem az én Uramhoz menni

És ha nem mi magunk fekszünk a halálos ágyon, hanem fájdalmas szívvel állunk amellett, ha búcsút kell vennünk valakitől, akit szerettünk, akkor is megtapasztalhatjuk azt az erőt és vigaszt, amit a Jézusra tekintés kölcsönöz nekünk. Akkor az anya reá tud mosolyogni haldokló gyermekére, el tudja még énekelni kedvenc énekét, bár szíve majd megszakad a fájdalomtól.

Ilyen erőt ad a fölfelé tekintés, ilyen erőt ad *Jézus*, ha hívó és hálaadó szívvel nézünk reá.

Azon a napon történt, mikor elsőszülött fiamat készültünk eltemetni. A koporsónál és sírnál én készültem az elköltözöttről néhány szót szólni. Eljött a délután, röviddel a temetési szertartás megkezdése előtt bementem szobámba és ott találtam feleségemet, egészen összetörten és erőtlenül. „Nincs semmi erőm", mondotta. És - nekem is ezt kellett mondanom. És mégis meg akartam tartani a temetési beszédet. Az Úrban bízott, hogy megsegítse nehéz feladatában, - mondhatnák az emberek - és most mégsem képes megtartani! Nem, ez nem történhet meg. Föltekintettünk az Úrra és erőt kértünk tőle. És Ő adott. Meg tudtam állni a koporsó mellett és tudtam szólni. Voltak ott könnytől nedves szemek, de az én hangom nem remegett, úgy, hogy az emberek csodálkoztak. És mikor este együtt ültünk vacsoránál a vendégekkel, valaki megkérdezte feleségemet nem kívánna-e valamit elbeszélni abból, amit az Úr cselekedett gyermekével életében. És - ő felállt és elmondta, amiket az Úr cselekedett gyermekével. Talán az ő ereje volt ez? Nem, hanem az Úré, akire hittel és bizalommal föltekintettünk. Ismertem egy anyát, aki háború idején azt a hírt kapta, hogy fia eltűnt. És ő nem tört össze, nem volt magán kívül, csendes maradt, annyira, hogy az emberek természetellenesnek találták. Akkor így szólt az az anya: „Csodálkoztok rajtam, hogy nem szomorkodom? Ha fiam még él, akkor *vele van az Úr*, ha pedig halott, akkor az *Úrnál van*. Akár itt van, akár ott, én mindenképpen az Úrnál elrejtve tudom őt."

Ki beszélhet így? Aki megtanult jó napokban az Úrra tekinteni, az képes lesz erre a szükség és halál óráján is. Az nem csügged el, nem kételkedik, vidám és bátor, habár a pusztulás. árja zúgna is körülötte és a halál szárnya suhogna is feje fölött.

És ha a nyomorúság mégolyan nehéz és fájdalmas lenne is, az, aki megtanult az Úrra nézni, az elmondhatja Pállal, aki a szenvedések és nyomorúságok közepette is olyan bizakodó volt, mint kevesek: „*A mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk igen-igen nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*"

Végére értem. Mindig újra arról kellett bizonyosságot tennem előtted, hogy a Jézusra tekintésben szabadító és megőrző erő van. A Jézusra tekintés megszabadít minket. A mindennapi élet nehézségei közt, a családi és hivatali életben, igen, a szükségben és a halálban is, mindig újra áll az apostol intése : - „Nézzünk fel Jézusra!" Isten adjon nekünk kegyelmet ahhoz, hogy tanuljuk, hogy megtanuljuk ezt a hitben való áldott föltekintést az Úrra! Milyen boldog lesz akkor életünk, milyen örömteljes lesz akkor halálunk! Gyakorolnunk kell és meg kell szoknunk ezt a föltekintést az életben, hogy majd egyszer ott, a halálunk óráján is képesek legyünk reá.

Igen, ha a végső szükség ideje eljön, akkor csak arra leszünk képesek, amit életünkben megtanultunk és amit Gerhardt Pál megénekel: **Csak rád tekintek Jézus, S szívembe zárlak én ! Ki így él, a halálban Megnyugszik kebelén.**

NÉZZ JÉZUSRA Írta: Modersohn Ernő Németből fordította: d. G. V.